

ת"פ 21839/04/14 - מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נגד רון ליבוביץ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 21839-04-14 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נ' ליבוביץ 19 יולי 2015

לפני כבוד השופט שמואל הרבסט
המאשימה
נגד
הנאשם
מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש
רון ליבוביץ

נוכחים:

ב"כ המאשימה-

הנאשם וב"כ עו"ד אשכנזי

גזר דין

הנאשם הורשע, על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון, כי ביום 20.6.13 בעת היותו שוטר מג"ב המשמש כסמל מחלקה בטירונות בבסיס מעלה מכמש (להלן: "הבסיס"), נכנס בשעת בוקר מוקדמת לחדרם של טירונים בבסיס וגנב מתיקיהם שני מכשירי טלפון סלולארי מסוג אייפון וכן 200 ₪ במזומן.

עם התגלה דבר הגניבה, היה שותף הנאשם במסגרת תפקידו כסמל מחלקה ל"מסדר בושה" בו חושפים טירוני הפלוגה את כל חפציהם לעיני חבריהם ומפקדיהם, על מנת לנסות ולאתר את הגנב.

את כל זאת עשה הנאשם, בודעו כי הטירונים האחרים לא מעורבים בגניבה מאחר וידו שלו, ורק היא, הייתה במעל.

כשבוע לאחר הגניבה, מכר הנאשם את אחד ממכשירי האיפון לשוטר נוסף המשרת עימו, תוך שהוא מסתיר ממנו את מקורו הקלוקל של האיפון.

בשל כל אלו, הורשע הנאשם במספר עבירות של גניבה על פי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

המאשימה טוענת, כי מדובר בעבירה חמורה ונפוצה שפגיעתה קשה.

עבירת הגניבה, יש בה כדי לפגוע אנושות בקניינו של הציבור ובתחושת הביטחון הרכושית של כל אחד ואחד ממנו.

עמוד 1

נוסף על כל אלו, מצינת המאשימה, כי הנאשם, אותה העת, סימל במדיו ובתפקידו את משטרת ישראל האמונה על שמירת החוק והסדר, וביצועה של עבירה זו יש בה כדי לקעקע את כל המיוצג על ידי מדים אלו.

לאור כל אלו, ולאור נסיבותיה של המסכת העובדתית בה הורשע הנאשם, סבורה המאשימה כי העונש הראוי בגין מעשים אלו צריך שיעמוד על מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות, קנס הולם ומאסר מותנה.

לעומתו, סבור **בא כוח הנאשם**, כי ניתן להסתפק בעונש מתון בהרבה בשל העובדה כי מדובר בגניבה לא מתוכננת הנעוצה במצב הנפשי הירוד בעת ביצוע העבירה. מדובר בנאשם צעיר לימים, בן למשפחה נורמטיבית ותומכת שחסך מזמנו של בית המשפט ועל כן יש להקל בעונשו ואף לבטל את הרשעתו מאחר ועצם הגשת כתב האישום גרמה לו לבושה, פגיעה קשה בדימויו העצמי וזהו לקח שלא במהרה יישכח.

תסקיר שירות המבחן מלמדנו כי הנאשם הינו רווק בן 23 שנים המתגורר בבית הוריו בשדרות ומועסק כעוזר חשמלאי בניין. שירותו הצבאי קיבל תפנית משמעותית בשל ביצוען של העבירות בהן הודה, והוא סיים את שירותו הצבאי כטבח במג"ב.

הנאשם טוען כי לא תכנן לגנוב את מכשירי הטלפון הסלולארי וכל כוונתו הייתה להתרות בטירונים הרלבנטיים לבל ימשיכו בהתנהגותם הרעה.

יחד עם זאת, מציין הנאשם כי מדובר היה "בתקופה מורכבת וטעונה רגשית עבורו" אשר לוותה בקשיים כלכליים, ועל נהג בפזיזות ועשה את שעשה, אולם כאשר רצה להתוודות על מעשיו, חש בושה ולא עשה כן.

הנאשם, כך לדברי קצינת המבחן, עשוי לנהוג שוב בדרך זו. פעולותיו בעת שהוא חש בלחץ, משבר או מצוקה, הינן אינטנסיביות ונעשות ללא שהוקדשו מחשבה יתירה ותחילה למהותן, לתוצאותיהן ולחומרתן.

עם זאת, מדובר בנאשם אשר זה לו הרשעתו הראשונה, ובשל הפגיעה בדימויו העצמי "**ניתן לשקול בחיוב את האפשרות לאי הרשעתו**".

לאור כל אלו, ממליצה קצינת המבחן על ענישה שיש בה רכיבים של שירות לתועלת הציבור ופיצוי למתלוננים, אשר יש בהם כדי להעביר את המסר הנדרש ואת ההרתעה המתבקשת בשל מעשים מעין אלו.

הנאשם בדברו האחרון, הביע את צערו על מעשיו וביקש את רחמי בית המשפט בעת גזירת עונשו.

דין והכרעה - מתחם הענישה ההולם

אני סבור, כדברי בא כוח המאשימה, כי הערך המוגן שבסעיפי החיקוק נשוא כתב האישום הוא אכן חשוב, חיוני ומהותי.

יעקב אבינו, כמוזכר בתנ"ך, נמלט מעשיו אחיו תוך שהוא ומחנהו חוצים את נחל יבוק.

לאחר מכן, ובאופן מפתיע, שב יעקב על עקבותיו, וחזר לגדתו השנייה של הנחל.

מפרשי התורה, תמהים על מהלך זה. ר' שלמה יצחקי, הוא רש"י (מגדולי מפרשי התורה, חי בין השנים 1105-1040 לספירה) גורס כי:

"...שכח פכים קטנים וחזר עליהם" (ספר בראשית, פרק כב' פסוק לה', רש"י)

יעקב, אם כן, שכח לקחת כלים ("פכים") קטנים, וכנראה בעלי ערך כספי שאינו גבוה, והעדיף לחזור ולסכן עצמו, ובלבד שרכושו יוותר בחזקתו.

נמצינו למדים, כי קניינו של אדם הוא ערך חשוב ומשמעותי, אשר אין לזלזל בו ואין להתייחס אליו כאל המלצה בלבד.

שורשיה של כל חברה המבקשת להתנהל כחברה אנושית מפותחת, נטועים בהבנה כי על כל אדם לכבד את השייך לזולתו.

הנאשם פגע אנושות בערך זה, ולמעשה, פגע ישירות בקנינם של בעלי הרכוש. ידיו רב לו בביצוע מתוחכם של עבירות אלו באופן שלא ניתן להגדירה כמעידה חד פעמית.

גרסתו של הנאשם בפני קצינת המבחן אך מחמירה את מצבו. הנאשם לא הודה בגניבה, אלא בפעולה חינוכית אותה רצה לנקוט נגד חייליו הסורים, אולם יצרו גבר עליו והוא חש בושה להחזיר את המכשירים הסולולאריים ולהודות במעשיו. אולם, כשבוע לאחר מכן, ניסה הנאשם למכור את המכשיר הסולולארי לאחר מחבריו בבסיס.

לא ברור לי כיצד מעשה "סחר" שכזה מתיישב עם מי שבוש במעשיו ועם מי, שלדבריו, לא התכוון לגנוב דבר מלכתחילה אלא רק להעביר מסר חינוכי. ובכלל, איך נקשרים מעשים אלו ל"תקופה מורכבת וטעונה רגשית" של הנאשם, שהרי אם לא התכוון לשלול את המכשירים הסולולאריים שלילת קבע מבעליהם אלא רק לחנכם - מה לעניין זה ולצוק העיתים?

נוסף על כל אלו, אין להתעלם מהנסיבות.

"תדע כל אם עבריה כי הפקידה את גורל בניה בידי המפקדים הראויים לכך" (ד. בן גוריון, נאום "עם פרידה", 2.7.1963).

ומה תגיד אותה אם עבריה, אם תדע כי המפקד של בנה נטל את מכשיר הטלפון שלו, המשמש כמשרד, יומן, ספר טלפונים ובית בזעיר אנפין, על מנת לגנובו? האם תרצה אותה אם עבריה שמפקד זה יוביל את בנה בשדה הקרב ויסתער לפניו תוך שהוא קורה "אחרי"? התשובה, כך נדמה, ברורה לחלוטין.

לסיכום יש להדגיש כי הנאשם היה מפקדם של הניגנבים, מי שאמור להובילם לקרב והם אמורים להשליך עליו את יהבם ולסמוך עליו ועל דברו באופן מוחלט, אך הנאשם הפר גסות אמון זה, וחילל את מעמדו כמפקד, ובכך יש נופך נוסף של

חומרה הנובעת ממעשיו.

שקלתי גם את נסיבות ביצוע של העבירות ואת העובדה כי הגניבה לא תוכננה מראש, אך בוצעה בתחום משמעותי. על כך יש להוסיף את הפריטים שנגנבו, שגודלם מצומצם אך שווים הממוני רב, ובשל כך גניבתם הפכה ל"משתלמת" ונפוצה.

בשל כל אלו, אני סבור כי מתחם הענישה ההולם לכל "חבילת" העבירות המתוארת בשני כתבי האישום בהן הודה הנאשם הוא בין **שרות ארוך לתועלת הציבור ועד למאסר בן מספר חודשים (שיכול וירוצה בעבודות שירות)**.

עד כאן - "המעשה", ומכאן ואילך - "העושה".

הנאשם, יליד שנת 1992, בן 23 שנים, ועברו נקי ונטול הרשעות.

מעשיו של הנאשם, יש בהם התרסה וזלזול כלפי רכושו של האחר, ובעניין זה אני מתקשה ללמד עליו סניגוריה. הוא ביצע את המיוחס לו בעצמו ובדומיננטיות ברורה ובהירה.

מאידך, לא נעלמה מעיני העובדה כי הנאשם חסך מזמנו של בית המשפט, קיבל אחריות והודה במיוחס לו, ומהלך חייו נורמטיבי ויצרני.

השאלה העומדת לפתחי בתיק זה היא האם מעשהו של הנאשם "עבר את הגבול" שבין עונש נטול הרשעה, לבין עונש הכולל הרשעה, שהוא מוחשי יותר, פוגעני יותר וקולו ההרתעתי נשמע למרחקים גדולים יותר.

נדמה כי קצינת המבחן אינה באה בהמלצה נחרצת כזו או אחרת באשר לעניין זה. לשונה היא רפה והמלצתה אינה חד משמעית.

ניתן להסביר לשון רפה זו, בעובדה כי לא הונחה בפניה תשתית ראייתית כזו או אחרת שיש בה כדי להביא למסקנה זו. שותף אני לדעה זו.

ההרשעה היא הכלל, אי הרשעה היא היוצא מכלל זה. בעת שהאינטרס הציבורי גובר, יש להרשיע.

אי הרשעה פירושה הסתרת מעשהו של הנאשם מגורמים אשר עשויים להתעניין בכך בעתיד.

לטעמי במקרה דנן, תפקידו של הנאשם בעת ביצוע העבירות המיוחסות לו, נטילת האחריות המגומגמת המתוארת בתסקיר, ובעיקר חומרת מעשיו והתמשכותם (הגניבה והמכירה שבאה בעקבותיה) לא מותירים אפשרות לעשות כן.

לא ראיתי כל טעם לחרוג מכלל זה לפיו יש להרשיע נאשם בדינו.

זהו הכלל בפשטותו- וכך יש לנהוג.

טענתו שובת הנפש של ב"כ הנאשם לפיה מדובר היה במעידה חד פעמית, אשר אם היה הנאשם חיל ביחידה אחרת אשר אינה יחידת משטרה, לא היה נותן עליה את הדין אלא באופן מינורי ובאמצעות דין משמעותי אשר אינו מותיר את אותותיו אינה יכולה להתקבל.

מעשה חמור הוא מעשה חמור.

לא ניתן להכחות מחומרתו עקב שילוב מצער של נסיבות, ולא ניתן לבסס אי הרשעה על נסיבות אלו. הנאשם אם כן, למרבה הצער, יורשע בדינו.

הנאשם מתחרט על מעשיו, ועל כך אין חולק. הוא נורמטיבי בהתנהלותו ויש לגזור עליו עונש אשר לא יפילו אלא ירתיעו, לא ישברוהו אלא יבהיר לו את חומרת מעשיו, לא יהרוס את דימויו העצמי אלא יבהיר לו כי "שבע יפול צדיק וקם" (ספר משלי, פרק כד' פסוק טז').

מקומו של נאשם זה הוא בחלקו התחתון של מתחם הענישה ההולם, ובטוחני כי לאחר ריצוי עונשו, יניח פרק זה של חייו מאחוריו תוך שהוא מפיק את הלקחים להמשך דרכו.

בשל מצבו הכלכלי, כפי שתואר לעיל, אמנע מהטלת קנס, על אף שמדובר בעבירה שבסיסה כלכלי.

נתונים אלו שהוצגו בפניי, תוך התחשבות בכל שנכתב ונאמר בדיון, לקולא ולחומרא, מביאני להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאה וארבעים (140) שעות שירות לתועלת הציבור על פי תכנית שיערוך שירות המבחן ובכפוף לה.

2. שלושה (3) חודשי מאסר אשר לא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם על כל עבירת רכוש תוך שלוש שנים מיום מתן גזר הדין.

3. פיצוי בסך ₪ 750 לכל אחד מבעלי המכשירים הסלולאריים. הפיצוי יועבר לקופת בית המשפט עד ליום 1.11.15. פרטי המתלוננים יימסרו למזכירות בית המשפט על ידי המאשימה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ג' אב תשע"ה, 19/07/2015 במעמד הנוכחים.

שמואל הרבסט , שופט